

# Tento okamžik je naším učitelem

ZENOVÝ MISTR WU BONG

*Z řeči dharmy pronesené 26. března 1989.*

Jak už jsem se zmínil na začátku dnešní řeči: ať už se v životě ocitneme kdekoli a děláme cokoli, právě tato situace je naším učitelem. Nejdůležitější je vždy naše mysl „Nevím“. Stejně je to, když přijdeme za učitelem, od kterého něco potřebujeme. Mnohem důležitější než jeho ostrá a přesně mířená slova je naše vlastní upřímnost a otevřenost.

Povím vám jeden příběh o korejském mnichovi, který se vyznačoval tím, že byl velmi hloupý. Nerozuměl žádné řeči dharmy, proto na ně nakonec přestal chodit; nerozuměl ani koanům, přestal tedy chodit i na rozhovory. Dokonce i sezení v meditaci pro něj bylo těžké – myslel si, že i na to je příliš hloupý, a proto ani neseděl. Jediné, co v klášteře dělal, byla práce – nic jiného neuměl.

Jednoho dne přišel za svým učitelem a řekl: „Mistře, jsem strašně hloupý, můžete mi nějak pomoci, říct mi něco, co mé praxi pomůže?“ Mistr mu tedy jako hwadu, jako koan, na kterém má pracovat, dal větu: „Mysl je Buddha.“ Jenže mnich byl doopravdy hloupý a místo toho slyšel: „Slaměná bota je Buddha“ – v korejštině znějí tyto dvě věty velmi podobně.

Návštěva u Mistra mnicha velmi zmátla. Říkal si: „Takový těžký koan! Jak bych ho jen mohl pochopit?“ Pokračoval ve své každodenní práci v klášteře, protože to byla jeho jediná praxe, tato otázka mu však stále vrtala v hlavě: „Slaměná bota je Buddha“ – co to jen, u všech všudy, může znamenat?“

Až jednoho dne zakopl o někde o kámen a jeho bota kamsi odletěla. Tenkrát se boty skutečně vyráběly z trávy nebo ze slámy, proto nebyly příliš pevné. Mnichova bota dopadla na zem a rozpadla se. V tom okamžiku mnich dosáhl osvícení.

Byl nesmírně šťastný a hned utíkal za Mistrem. Už zdálky volal: „Už tomu rozumím, už to mám!“ Mistr se zeptal: „Čemu rozumíš?“ Mnich vzal svou botu, praštil s ní Mistra a řekl: „Praskla mi bota.“ Mistr byl velmi šťastný.

Z toho je zřejmé, že nic zvláštního vlastně nepotřebujeme – žádné skvělé učení od velkého učitele. „Slaměná bota je Buddhou“ není zrovna ta nejgeniálnější věta na světě. To, co ve skutečnosti potřebujeme, je kultivovat tu otázku, ten oheň, který máme všichni v sobě; nenechat ho vyhasnout.

Veškerá moudrost už je tu – v tomto okamžiku, přímo před námi. Ať jsme kdekoli a děláme cokoli. To je náš učitel.

*– Přeložil Jiří Lněnička*